

LA FARGA

EN LA VIDA QUOTIDIANA

Quid Prodest

Temps Ordinari I

3

CRIDATS A SER FILLS

La Farga en la vida quotidiana

OBJECTIU GENERAL

Ajudar les persones, comunitats i organismes a prendre consciència del moment que vivim, revifar l'experiència del foc i créixer en l'entusiasme missioner seguint la metodologia de la Farga.

QUID PRODEST - 2011

PATRIS MEI - 2012

CARITAS CHRISTI - 2013

SPIRITUS DOMINI - 2014

OBJECTIUS DE L'ETAPA QUID PRODEST

- Suscitar una actitud d'austeritat i de recerca de la voluntat de Déu en la pròpia vida tenint en compte el moment que cada un està vivint.
- Rellegir amb serenitat la pròpia història i discernir-la a la llum de la Paraula de Déu.
- Aprendre a identificar les pròpies ferides per a viure un procés de sanació.
- Recuperar la joia de ser claretià.
- Concretar la recerca d'una nova resposta a la crida de Déu en esperit de conversió, a la llum del *Quid Prodest* claretià.

1 El més important és esperar (Advent)

2 I va habitar entre nosaltres (Nadal)

3 **Cridats a ser fills (Temps Ordinari I)**

4 De camí cap a la Pasqua (Quaresma)

5 La vida nova en Crist (Pasqua)

6 Seguidors del Crist com Claret (Temps Ordinari II)

7 Testimonis enmig del món (Temps Ordinari III)

8 Nascuts per estimar (Temps Ordinari IV)

9 Tot fent camí (Temps Ordinari V)

1. Partint de la vida

Acabat el temps del Nadal i l'Epifania, t'endin-
ses en el ritme litúrgic del temps ordinari, la-
boratori per al teu creixement com a persona i com
a seguidor de Jesús. Associat «amb els germans per
mitjà de la vida familiar i el ministeri en una comu-
nitat local» (CC 11) ets convidat a reviure en el dia
a dia la teva experiència fontal: la crida primera a
ser persona, a ser fill i germà, a ser missioner.

Cada persona –en el nostre cas, cada claretià– té
la seva història personal. Tu, com a persona i com a
claretià, tens la teva. L'has anat forjant a través del
temps, gràcies a la interacció de tres elements con-
vergens: la teva dotació genètica (l'herència psico-
física rebuda); el factor situacional (atès que «tu ets
tu i la teva circumstància», i aquesta circumstància
t'afecta més que no pas t'imagines), i la decisió per-
sonalíssima que vas prenent per l'ús –constructiu o
no– de la teva llibertat.

A aquesta base humana cal que hi afegixis la in-
fluència de la gràcia de la teva vocació, com a crida

de Déu (en el sentit fort del terme) i com a resposta personal amb tot el que implica; resposta que t'exigeix discerniment («Què vols de mi, Senyor?») i fidelitat («Sóc aquí»), dos moments que, segons la Bíblia, han viscut tots els amics de Déu. Vius així, «responent a la vocació divina» (CC 5).

Malgrat que la teva experiència personal és irrepetible, hi ha processos que coincideixen amb els dels teus germans, per bé que cadascú els viu a la seva manera. Per això, en aquest nou moment de l'etapa *Quid Prodest*, aquest quadern et vol ser una ajuda perquè et plantegis noves preguntes i siguis ajudat en la teva reflexió, compartint les llums i els motius que vagis descobrint, com també els projectes que tens previst dur a terme.

Tu també perceps avui la realitat social, econòmica, eclesial, religiosa, laboral, claretiana. Ja hi estàs situat al davant. Aquesta realitat exerceix sobre tu efectes positius o negatius, segons quina sigui teva reacció, lliure i conscient.

Un exemple típic d'algunes societats? El secularisme que ens envolta, que situa al marge de Déu els qui l'adopten com a forma de vida. És un terreny

propici al desenvolupament d'actituds com l'erotisme (davant la castedat); el consumisme (davant la pobresa); l'autonomisme (davant l'obediència); l'individualisme (davant la comunitat); l'hedonisme (davant la creu). Si com a claretià no afrontes evangèlicament aquesta situació –com et demana la fidelitat a la teva vocació– notaràs les seves conseqüències en forma de crisi i d'incongruències, que només es guareixen si s'hi aplica el tractament apropiat. Considera, doncs, allò que, per diverses causes, pugui estar ferint la teva psicologia o el teu esperit.

L'exemple esmentat anteriorment, suggereix moltes altres situacions. En particular, aquelles que et qüestionen directament i t'empenyen a una reflexió personal sobre l'impacte que produeixen en la teva vida i, abans que res, sobre la teva manera d'afrontar-les evangèlicament. Pensa en l'ús que fas d'internet: notícies, criteris, imatges; o pensa en la teva sensibilitat davant de la situació de pobresa extrema en diferents llocs, etc. Sense una formació permanent seriosa i interpel·lant, et costarà d'adoptar una vida claretiana autèntica. L'experiència *La Farga a la vida quotidiana*, que estàs vivint, vol ser una ajuda en el teu creixement personal en aquesta direcció.

2. Temps litúrgic: *Per annum*

Aquest tram de l'experiència *Quid Prodest*, se situa al començament del temps ordinari de l'any litúrgic fins a la Quaresma.

Tots els temps litúrgics t'ofereixen la possibilitat d'inserir-te d'una manera nova en l'esdeveniment fonamental de la fe: el misteri de Crist. Vius amb germans, en una fraternitat claretiana, que «s'alimenta amb l'oració comuna, principalment litúrgica» (CC 12). La litúrgia ha d'ocupar, doncs, un espai privilegiat de l'acció de l'Esperit Sant sobre la teva vida quotidiana. L'any litúrgic, tant globalment considerat com viscut en cada una de les solemnitats, festes, memòries o fèries és un continu memorial d'esdeveniments de fets històrics –salvífics– que es concreten en repetides trobades amb el Crist, Senyor del temps, de les persones i de les coses pel poder de l'Esperit.

El temps ordinari, el més llarg de l'any litúrgic, t'ofereix un programa de penetració en el misteri de la salvació. Amb les seves 34 (o 33) setmanes esdevé una constant celebració a partir de la festa del Baptisme del Senyor. Cada diumenge, en el que no se celebra cap festa particular, té el seu propi valor; es recorda i es viu el misteri mateix de Crist en la seva plenitud.

Tracta de fer ressaltar la lectura de l'evangeli al llarg del temps ordinari que ara comencem. T'ajudarà a centrar-te amb el Crist, el Senyor de la teva vida interior i de la teva vida històrica. Situa't davant d'Ell per a viure aspectes molt concrets de l'itinerari del *Quid Prodest* com són: el misteri de la teva identitat, la teva experiència vocacional, les teves ferides sofertes en el camí, la teva llibertat i dependències. Fes de la *lectio* contínua, cuidada amb fidelitat diària, l'instrument cabdal de la teva experiència durant aquest temps. Dedicat a fer-la amb atenció i diligència.

3. La meva identitat: «Tu ets el meu fill estimat»

A l'inici del tram d'aquest quadern se situa el diumenge del Baptisme del Senyor, primer del temps ordinari. L'evangeli et convida a plantejar-te una altra vegada la pregunta, sempre nova, per la teva pròpia identitat: Qui ets en el fons? Què pots dir de tu mateix? Què pots esperar? Que et constitueix més enllà d'allò que mostres a l'exterior? Què s'amaga en el fons de teu ésser? Com accedir al misteri que t'envolta?

A la llum de l'experiència, se't proposen, a manera de claus per a la teva reflexió, set tesis breus. Són ajuts per a la recerca personal de la teva identitat, sobre la qual ets convidat a aprofundir en aquest moment particular del *Quid Prodest*.

a) Et coneixes de forma im- perfecta i parcial

Segurament que alguna vegada has tingut ocasió d'escoltar l'opinió d'altres sobre tu. Quan això va passar, et vas reconèixer en la seva descripció? És possible que, de vegades, et quedessis sorprès en sentir-te valorat de manera diferent de com esperaves. Aquest és un dels molts senyals que indiquen que el coneixement que tens de tu mateix és *parcial i incomplet*.

I no només això. Sinó que, el millor dels casos, aquest coneixement incomplet *tendeix a créixer i no acaba mai*. Coneixes aspectes de la teva personalitat que el qui viu al teu costat ni tan sols imagina. I a l'inrevés.

A més de ser parcial, el coneixement de la teva identitat està sempre avançant. Tota la teva vida és un camí progressiu de coneixement de tu mateix, molt decisiu sobretot a l'hora de prendre decisions importants i definitives.

b) Per a assolir el coneixement de tu mateix, et cal la col·laboració d'altres

Per a conèixer-te et cal l'ajuda dels qui coneixen certs aspectes de tu mateix, que tu ignores. Per això, mira que els altres, pels motius que siguin, no tinguin por de ser sincers amb tu i de revelar-te allò

que veuen i comprenen de tu. Aquesta col·laboració demana confiança, transparència i claredat, sobretot si cerques un coneixement de tu que et faci créixer, i no es redueixi a una mera anàlisi caracterial.

c) Quan et coneguis, t'emportaràs alguna sorpresa

En el camí cap a l'autoconeixement apareixen les sorpreses, de vegades amargues. Algunes poden portar-te a conclusions com aquesta: «No m'havia passat pel cap que jo fos tan feble, tan sensible, tan susceptible, tan incapaç de dominar la ira».

Altres vegades, la sorpresa és d'un altre caire; per exemple, en comprovar el teu comportament durant una prova física: «Estava convençut que no sabia conviure amb el sofriment i, en canvi, descobreixo amb goig que vaig aconseguir d'acceptar-lo».

Especialment en el camp afectiu, t'emportaràs, sens dubte, alguna sorpresa. Per exemple: Sabies, teòricament, que tal amistat podia derivar en dependència servil, però no creies que un bon dia hi cauries. Avui t'enfrontes al repte d'aconseguir

més autonomia.

d) Et coneixes més bé per reflex que per autocon- templació

Així com coneixes més bé les parts del teu cos mirant-te en un mirall que te'l reflexa, així també coneixes la teva identitat actuant i reflexionant sobre el que fas, més que abstraient-te i escorcollant el teu interior.

El coneixement de tu mateix s'esdevé quan t'adones de tot allò que entra en joc en la teva vida ordinària: el cognoscitiu, l'afectiu i el volitiu. En cada decisió que prenguis trobaràs dades que et permetran d'augmentar el coneixement de tu mateix.

e) Per a conèixer-te, aprofita el *feed-back*

Anomenem *feed-back* a la ressonància que reps d'altres sobre una cosa que has dit o fet (per exem-

ple, d'una crítica, o d'una lloança en públic). El *feed-back* és un instrument molt útil per a conèixer-te. Per això, has d'aprofitar com a *feed-back* fins i tot les crítiques, sense enutjar-te ni rebutjar-les, encara que siguin injustes. Si les tens en compte, et podran ajudar, entre altres coses, a desmuntar la irritació que et provoquen certs judicis que es fan sobre la teva persona i que consideres equivocats.

Per a créixer en el teu autoconeixement et caldrà reflexionar serenament i objectivament sobre les ressonàncies negatives, i no sols sobre les positives, que suscites en els altres; així mateix necessitaràs una dosi, no minsa, per a acceptar amb humilitat les sorpreses amargues.

f) Alerta amb l'ús morbós del coneixement de tu mateix!

Si ets intel·ligent, corres el risc de desenvolupar un ús morbós del coneixement de tu mateix. En efecte, hi ha el perill de ser excessivament subjectiu. Certs ambients et poden impulsar a posar-te instintivament en el centre, a mirar-te només a tu mateix i convertir-te en un «narcís».

Davant d'això, busca la teva veritat més autèntica evitant el subjectivisme, que redueix la teva identitat al que creus ser, sense cap més verificació. Certs

fenòmens freqüents, l'autoengany entre d'altres, porten el subjecte a creure's millor del que és; o, a l'inrevés, pitjor de com ho veuen els altres. N'hi ha que són incapaços d'autocrítica, escrupolosos, cecs...

g) Escolta Déu: «Tu ets el meu fill estimat»

El setè principi queda resumit en la declaració que Déu dirigeix sobre Jesús en el moment del seu baptisme: «Tu ets el meu fill estimat».

És la paraula última i més gran que es pot dir sobre el coneixement d'un mateix. En un moment culminant, a Jesús li és revelada i se li és posada en coneixement la seva identitat més profunda de Fill estimat.

En el punt més alt del coneixement de la teva pròpia identitat, hi ha la revelació que Déu et fa de tu mateix. En reconèixer-la, entendràs que és un regal de Déu, un acte molt valuós del seu amor. Això evidencia l'aspecte transcendent de la segona tesi proposada: El coneixement de tu mateix requereix la col·laboració d'altres; molt en particular, la de Déu, que et parla en la seva Paraula.

Et presentem a continuació dos possibles exercicis que poden ajudar-te a personalitzar això que aquí s'indica. N'hi ha prou que n'elegeixis només un.

Exercici 1: Doble personalitat?

L'autoestima, filla de l'autoconeixement, sol ser fluctuant, de vegades dramàticament canviant, en cada persona i, sovint, oscil·lant fins i tot en el transcurs del mateix dia. Es pot passar de l'estimació d'un mateix al menyspreu, en qüestió de segons. Aquest exercici et pot ajudar a identificar aquestes experiències alternants i a controlar-les.

- En un full, dividit en dues columnes per una línia vertical, escriu, al costat esquerre, com et sents, penses i actues quan estàs bé amb tu mateix. Al costat dret, com et sents, penses i actues quan estàs malament amb tu mateix. Escriu allò que et vagi venint a la memòria.
- Adona't que aquests dos estats són part de tu mateix. Ets totes dues coses. Imagina un nom per a cada un d'ells o, potser, un símbol.
- Després mira d'identificar quin tipus de situacions, experiències, persones o esdeveniments t'afecten de tal manera que eleven o disminueixen el teu benestar i plenitud. Concreta què t'ajuda a sentir-te bé o malament amb tu mateix. Posa particular atenció a l'influx que exerceixen els altres sobre el teu autoconeixement.
- Quan acabis, presenta la teva exploració al Senyor. Llegeix davant de la seva presència el resultat del teu treball. I, de tant en tant, atura't a escoltar què et diu Déu en el silenci de la teva consciència: «Tu ets el meu fill estimat».

Exercici 2: Ets fruit de l'amor

La teva vida no és el resultat de la casualitat o d'un error. S'ha originat en l'amor personal dels teus pares, i has estat creat per Déu.

Aquest exercici es pot fer entre dos en una conversa, parlant i escoltant. Potser serà més important escoltar.

Fet de vida

Segurament has conegut alguna persona que sap que ha estat un fill no desitjat. Fins i tot pots recordar alguna conversa que va tenir amb ella. Mira d'adonar-te de la seva manca de sentit de pertinença, que s'esdevé d'aquell fet, com si la seva vida hagués estat el resultat d'un error o com si no valgués la pena de viure.

Anàlisi

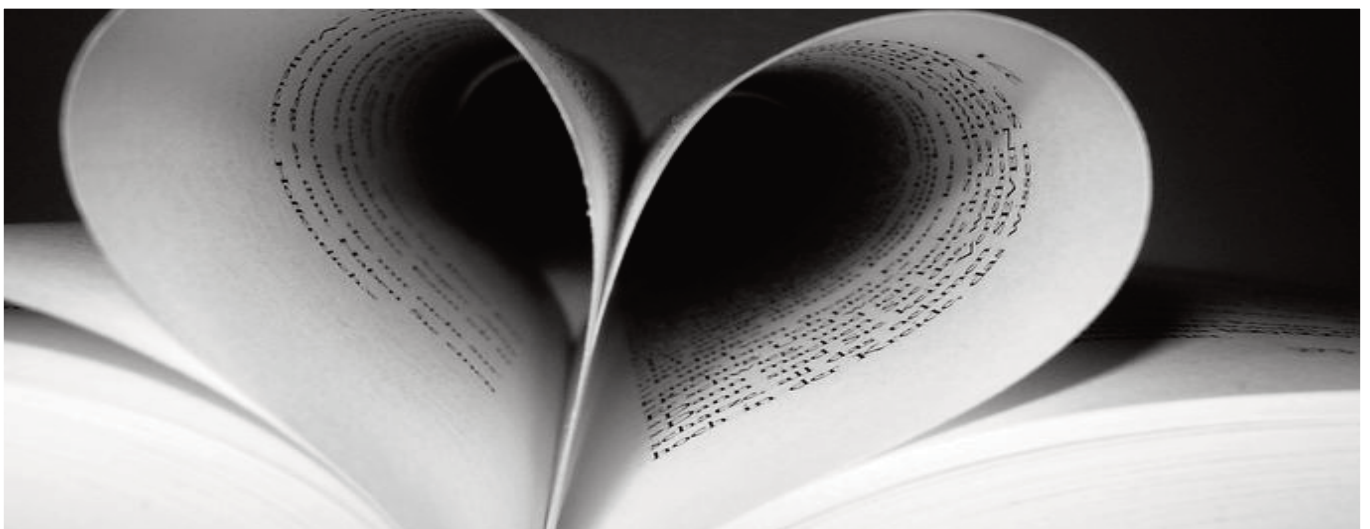
Aquesta manera de percebre la pròpia realitat és molt freqüent. Així com has pogut escoltar el testimoni d'un fill no desitjat, podries escoltar narracions de persones que se senten com vivint una cosa absurda, o sobrevivint enmig d'un ambient difícil, com a la deriva, sense tenir un perquè i un per a què, sense sentir-se com formant part d'una família, d'una comunitat. Alguna vegada t'has sentit així? Quins són els motius pels quals vas arribar a experimentar aquests sentiments?

L'exemple de Jesús

Jesús va viure situacions molt difícils. Va ser rebutjat per la seva comunitat i per la seva família. Va ser perseguit i assassinat. Tanmateix, enmig de totes aquestes dificultats, va conservar la consciència de tenir el seu origen en el Pare, a qui es dirigia amb vertadera intimitat a través de l'expressió «Abbà». En tots els moments de la seva vida, i especialment en els més durs, va trobar en el Pare el seu sentit de pertinença i de vida. En el moment final de la creu va arribar a sentir, com tu i com tants, l'abandonament del Pare: «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?» (Mc 15,36), i, tanmateix, es conserva el record del seu lliurament confiat: «Pare, a les teves mans encomano el meu esperit» (Lc 23,46). Què et suggereix l'exemple de Jesús per a la teva experiència personal d'identitat i de pertinença?

L'oració de Mahatma Gandhi

La trobaràs a l'annex II. Sens dubte que pots fer-la teva, i objecte de la teva oració personal davant del Senyor de la vida.

4. La meva vocació: «crida i primer amor»

El tercer diumenge del temps ordinari del cicle A presenta el relat vocacional que Jesús fa a dues parelles de germans a la vora del llac (cf. Mt 4,12-23). Val la pena que dediquis un temps a meditar-ho. Et trobes amb dos relats paral·lels; primer, la crida de Pere i Andreu, i, després («anant més endavant»), la crida de Jaume i de Joan. La repetició li permet a l'evangelista d'insistir en allò que creu molt interessant.

És una ocasió per tornar a reflexionar sobre la teva vocació. L'important no s'ha de donar mai per fet. La vocació és una realitat de la màxima importància, ja que toca l'arrel i el destí de la vida. L'evangelista et recorda alguns principis que en la perspectiva del *Quid Prodest* t'ajuden a refermar la teva consistència vocacional en la teva vida quotidiana. Es tracta que esmercis «tota l'atenció en assegurar, per mitjà de les bones obres, la teva pròpia vocació i elecció» (CC 60).

- **En el centre està sempre Jesús com a protagonista.** La iniciativa és seva («va veure», «els va dir», «els va cridar»); no és la persona que es constitueix a si mateix deixeble, sinó Jesús qui transforma la persona en deixeble. Si en la teva vida es perd aquesta centralitat de Jesús, o ell és substituït per un altre, es posa en risc la teva vocació.
- **El deixeble no és cridat per assimilar una doctrina.** Ni tan sols no es tracta de viure un projecte d'existència com allò més nuclear. El primer objectiu és fer-se amic, adherir-se a una persona («segueix-me»). No ho oblidis mai. Com podràs viure la teva vocació sense estar amb Ell, sense ser el seu amic?
- **L'adhesió a la persona de Jesús és capital.** De tal manera és així, que el deixeble no inicia un aprenentatge per a convertir-se, ell també, en mestre. Al contrari, romandrà sempre deixeble. El Mestre és un de sol i per sempre. No prescindis de Jesús Mestre. No el substitueixis amb res ni amb ningú. La teva saviesa és Ell.
- **El seguiment de Jesús exigeix profunds despremiments.** La crida de Pere i Andreu i la crida de Jaume i Joan són construïdes seguint la mateixa estructura i amb un vocabulari substancialment idèntic. Existeix, tanmateix, una diferència no menyspreable; en el primer relat, es diu que van

deixar «les xarxes»; en el segon, que van deixar «la barca i el pare». Apareix, doncs, un *crescendo*: des de l'ofici, a la família. L'ofici representa la seguretat i la identitat social; el pare representa les arrels d'un mateix. Pregunta't amb sinceritat si el teu treball, la teva família, els teus afectes... et sedueixen més que Jesús o no. Ho notes en alguna cosa?

- **El seguiment és un camí.** Partint de la crida de Jesús, aquest seguiment és expressat en dos moviments (deixar i seguir), que indiquen un desplaçament del centre de la vida. La crida de Jesús no instal·la en un estat, sinó en un camí. Seguir la crida de Jesús significa un trasllat *des de* (posa nom a la situació) *fins a* (fins a on?).
- **El seguiment és missió.** Dues són les coordenades del deixeble: la comunió amb Crist («seguiu-me») i una cursa cap al món («us faré pescadors d'homes»). La segona neix de la primera. Jesús no col·loca els seus deixebles en un espai separat i sectari; els envia pels camins dels homes.
- **Més endavant Jesús mostrarà que el camí del deixeble és la creu.** Serà una dura lliçó, la més difícil d'entendre.

Exercici 3: Frases vocacionals

És suggerent la lectura de l'experiència vocacional d'un claretià (cf. **Annex IV**). Completa-la amb aquest exercici: Se t'ofereixen una sèrie d'afirmacions sobre la vocació. Si hi estàs d'acord, mira d'explicar-les i justificar-les successivament amb un fet personal pres de la teva pròpia vida:

- **La meva vocació no és un assumpte marginal**, sense importància, sinó que és la qüestió més important de la meva vida.
- **La meva vocació no és només una opció íntima i privada**, sinó que té a veure sobretot amb Déu i amb els altres.
- **La meva vocació no és una qüestió opcional que puc plantejar-me-la o no**, sinó que, en un moment donat, he hagut de plantejar-me-la a fons i, sovint, he d'actualitzar aquesta decisió. No la puc donar sempre per suposada.
- **La meva vocació no és quelcom evident**, sinó que he de descobrir-la permanentment a través d'experiències i en contacte assidu amb Déu en l'oració.
- **La meva vocació té quelcom a veure amb els meus gustos i inquietuds**, però no només amb aquests. La crida de Déu no la identifico amb els meus desigs o somnis, sinó que moltes vegades em fa sofrir i em porta a renunciar a coses boniques.
- **La meva vocació no la puc viure tot sol**. Els altres són importantíssims per a bé i per a mal. Les influències són decisives en el seu desenvolupament. No seria el mateix si deixava fora les persones amb qui m'he relacionat.

5. Aprendre de nou a viure com a fill, no com a esclau

Qualsevol procés d'aprenentatge suposa comptar amb un bon mestre i amb un alumne aplicat. Per aprendre a viure bé s'exigeix, doncs, comptar amb un mestre expert en l'art de viure i ser un alumne diligent. Això últim, ho trobem expressat a l'evangeli amb la fórmula «fer-se com un nen».

Diuen els pedagogs que la infantesa es distingeix, sobretot, per ser l'època dels grans aprenentatges, aquells que més difícilment s'esborraran. Quan l'evangeli diu: «Si no us feu com nens...», lluny d'idealitzar la infantesa –fóra una equivocació–, es parla d'aconseguir l'actitud més adient per a un deixeble.

Jesús és mestre amb la seva pròpia vida. En ella tot es converteix en paradigma i model per a aprendre. Ens hi hauríem de fixar sempre, buscant la identificació interna, com referia el P. Claret: «Mirar i copiar. Una mirada a Crist, una altra a si mateix».¹

Dimarts i dimecres de la primera setmana del nostre temps ordinari, l'evangeli de Marc, que és proclamat a la litúrgia, ens proporciona detalls de la vida quotidiana de Jesús. Aquests detalls ens permeten de reconstruir, amb traços gruixuts, la manera com Jesús organitzava les jornades de la seva vida missionera. Més que a adquirir un coneixement teòric, aquestes pàgines evangèliques ens conviden a viure com Ell. El quadre que segueix a continuació ajuda a descobrir per on es movia Jesús i a què es dedicava.

1. Així ho indica textualment el P. Fundador: «Posat cada un en la meditació, ha de recordar aquelles paraules que Déu va dir a Moisès: "Mira i fes segons l'exemplar que a la muntanya se t'ha mostrat". S'ha de comportar el qui medita, com el que aprèn a dibuixar o a escriure, que fa una mirada a l'original i després va copiant al paper. Així farà una mirada a l'original que és Jesucrist i anirà copiant les seves virtuts» (ANTONI MARIA CLARET, «Talento de virtudes»: *(El Colegial I*, p. 136 s.)

UNA JORNADA DE LA VIDA QUOTIDIANA DE JESÚS

TEXT	ÀMBIT	ACTIVITATS
Mc 1,21-28	La sinagoga	<i>Cafarnaüm és un poblet de pescadors al nord del llac de Galilea. A la seva sinagoga, Jesús ensenya i comença la seva lluita directa contra l'esperit del mal que tortura l'ésser humà. Amb autoritat, que ve de dalt, i no com els lletrats, Jesús allibera l'home del mal. Aquesta autoritat és causa d'admiració per a tothom.</i>
Mc 1,29-34	La casa	<i>La casa d'Andreu i de Simó és el lloc de la intimitat, del servei i de la guarició. Allà els és reconeguda a tots llur dignitat, fins i tot a la dona anciana i malalta. I això és motiu d'admiració per a tothom, i aquest fet s'escampa ràpidament.</i>
Mc 1,35-39	A camp ras	<i>El lloc despoblat és l'espai de l'oració. Abans de començar la seva jornada missionera, Jesús se'n va a un lloc solitari per parlar amb l'Abbà. Confirma així el que repetirà tantes vegades: «No sóc jo, sinó el Pare que viu en mi, és Ell el qui fa les obres». Aquesta relació el conforta i tracta de purificar les intencions dels qui el busquen.</i>

Seguint aquest mateix esquema organitzatiu, mira de dibuixar tu també el marc ambiental on transcorre una jornada normal de la teva vida i les activitats que omplen el teu temps en aquests espais. Hauràs d'anar completant tu mateix les quadrícules en forma autobiogràfica.

UNA JORNADA DE LA MEVA VIDA QUOTIDIANA

ÀMBIT	ACTIVITATS

Al final, treu-ne les conseqüències. No oblidis que es tracta de «seguir Jesús», de «tenir els seus mateixos sentiments», no de repetir.

6. Ferides en el camí i la seva guarició

Encara que no sàpigues definir-les, saps de sobres el que són les ferides. La teva vocació és una professió d'alt risc. És possible que ja puguis mostrar alguna cicatriu en el teu cos o en la teva ànima. Hi ha ferides en tres nivells: físic, psíquic i espiritual. Tots tres són diferents i la seva importància guarda aquest mateix ordre.

Cada un d'aquests nivells té el seu procés. Per això, en el primer cas, vas a cal metge; en el segon, al psicòleg o al psiquiatre, i en el tercer... a Déu, sovint a través de mediacions. Això podria suggerir que et mous en compartiments estancs. No és així. Els tres nivells s'inter-relacionen: hi ha ferides psíquiques que afecten el cos (una mentida et fa enrogir); ferides físiques que alteren la teva psicologia (una sordesa altera el teu estat d'ànim i et fa suspicax). Les teves ferides espirituals (les que et fan o les que et fas) són d'un altre ordre, encara que afecten els altres nivells.

Però és important saber que hi ha ferides produïdes pel pecat i d'altres que tenen el seu origen en l'amor. El pecat et deixa ferides que has de guarir (l'amargor d'una infidelitat, el malestar de l'odi, el remordiment després d'una ofensa; la tristesa que succeeix a l'egoisme...). L'amor de Déu, de què parlen els místics, també: («Oh flama d'amor viva, que tendrament *fereixes...*»). Però aquestes últimes són ferides que purifiquen, que guareixen.

No centris la teva consideració únicament en les primeres. Pots guarir-les si les tractes degudament, comptant sempre amb la gràcia, do gratuït de Déu. Recorda que el perdó de Déu suprimeix la culpa.

I pots guarir també les segones, escalant a un alt grau de maduració espiritual. Els místics, els qui en tenen l'experiència, ho saben prou bé.

Tant la guarició de les primeres com la maduració de les segones et permeten de mirar amb ulls nous totes aquestes ferides, que potser arrossegues, i la més important de totes, que és la mort, per arribar a descobrir el seu sentit pasqual.

En la part espiritual, també en la psíquica, i en certa manera en la física, no trobaràs res tan guaridor com l'amor autèntic. És un principi indiscutible. Els qui parlen d'educació «filètica» saben que és possible iniciar-se progressivament en l'art de l'amor. Som, així, al centre de l'evangeli.

Guarint ferides

La guarició sol ser un procés llarg i complex. Exigeix paciència i perseverança. I molta ajuda aliena. La doctora Kübler-Ross, parlant de l'acceptació serena de la mort, indica que el procés d'elaboració del **dol** passa per cinc etapes, que ella descriu com *a negació, agressivitat, negociació, depressió i acceptació*.

En certa manera, el guariment de les ferides s'assembla molt a l'acceptació de la mort. Hi ha ferides que poden ser, i efectivament ho són, tan doloroses, difícils, angunioses, com la mateixa mort. En conseqüència podem establir el procés de **guariment** en les mateixes cinc etapes.

1. Primer de tot, quan has començat a notar el primer accés de dolor causat per la ferida, immediatament el negaràs, el defugiràs: «No pot ser, —et dius a tu mateix— això no m'havia passat mai». Altres vegades, potser no hi donaràs cap importància. Primera etapa, de *repressió i negació*.
2. Però la realitat hi és, i no pot ser negada. Llavors et rebel·les contra els «culpables» que,

creus que són els responsables que et passi allò, i, així, entres a *l'etapa de l'agressivitat*. Et deixes endur per pensaments de *ressentiment i revenja*.

3. Però la realitat roman, implacable; la ràbia i la irritació no milloren gens la teva situació; els teus sentiments d'angoixa, por, ira, culpa... segueixen allà amb les seves mossegades i fiblades. I penses: «No podria fer alguna cosa per deslliurar-me'n?», encara que, és clar, sense acceptar que són teus i pertanyen a la teva vida. Entres, així, a l'etapa de la *negociació*.
4. Com que el dolor segueix, augmenta més i més la reflexió interior. A poc a poc, et vas persuadint que per via d'evasió o fugida no aconseguixes res. Llavors, com que el dolor és superior a la teva capacitat de resistència, t'abandones a la *depressió* i a la *tristesia*. Quarta etapa.
5. Finalment, vius l'etapa de la depressió com a cosa inútil i fins i tot molt perjudicial, i t'obres, de mica en mica, però no sempre, a una perspectiva nova, quan comences a acceptar l'experiència, a veure-la com a part de la teva pròpia vida, fins i tot com una cosa positiva. És la cinquena i última etapa. Acceptes aquest sofriment, que tanta resistència oferia, primer com a tolerable, després com a acceptable, finalment com a aprofitable i bo. **El procés ha acabat.**

Si abans estaves desconcertat, ara et sents lliure, nou, capaç d'acceptar-te i viure content amb tu mateix, i com a conseqüència, capaç de dedicar-te al servei dels altres.

Convé que t'adonis d'una cosa abans de tancar aquest punt: les etapes són meres aproximacions conceptuals, no descripcions estrictes. ¿Com podrien ser descripcions exactes tractant-se d'un procés humà i sempre complex? Però t'ajudaran a entendre la teva lluita interior en enfrontar un record dolorós i a debatre't entre el sí i el no de l'acceptació, fins que, finalment, trobis la pau. Les etapes sovint es barregen, es confonen, s'avancen o retarden; però continuen il·luminant la teva lluita i t'ajudaran també a acompanyar el qui s'hi trobi.

¿L'acceptació d'un record dolorós, pot ser comparat amb l'acceptació de la mort? És clar que sí. I convé insistir-hi per a no caure en la lleugeresa, sobretot si es tracta d'altres, de minimitzar la lluita. Però també tu has d'aprendre a ser comprensiu amb tu mateix.

Exercici 4: Tres ferides

Llegeix, ben a poc a poc i en veu alta, aquesta bella poesia del poeta espanyol Miguel Hernández. Repeteix la lectura tres o quatre cops.

LLEGÓ CON TRES HERIDAS

Llegó con tres heridas:
la del amor,
la de la muerte,
la de la vida.

Con tres heridas viene:
la de la vida,
la del amor,
la de la muerte.

Con tres heridas yo:
la de la vida,
la de la muerte,
la del amor.

Miguel Hernández

- Mira d'identificar en tu la ferida de l'amor, la de la mort, la de la vida...
- Repassa l'apartat anterior «Guarint ferides», Compara't amb el que allà s'indica i treu-ne les teves conclusions personals.
- Prega davant del Senyor ferit a la creu.

7. Llibertat i dependència

La llibertat és una forma de vida. Condició indispensable per ser lliure és entendre degudament el que aquesta paraula significa; després caldrà viure en conseqüència. De vegades es juga amb la paraula donant-li un significat diferent, almenys a la pràctica. Sóc lliure –solem dir– quan faig el que em dóna el gust i la gana. Tanmateix, hi ha gustos que esclavitzen. En aquest cas no parlem de llibertat sinó de dependència (que és precisament tot el contrari). Un viciós que actua seguint el que més li agrada no és lliure, és esclau. Dins de nosaltres, l'home vell vol imposar els seus «valors». Per això sant Pau insisteix que és necessari fer morir en nosaltres l'«home vell», que és el nostre pitjor enemic. El qui es lleva la vida «perquè vol» no realitza un acte de llibertat sinó que actua empès per una

força interior que l'esclavitza i el condueix a la mort. Lliure és el qui supera els obstacles que se li presenten en el camí per fer el bé i actua des d'aquest jo alliberat.

Quins són els camins per ampliar la teva llibertat? Com pots anar experimentant un nou ús de la teva llibertat? L'experiència del *Quid Prodest* et suggereix de posar dues limitacions a la teva llibertat. La primera, és la d'allò que és *convenient*. I la segona, és la d'allò que *edifica* la comunitat. Totes dues responen a una pregunta clau: De què et serveix fer sempre el que t'agrada si al final et deixa insatisfet i esclau? Vegem-les detingudament.

- **Aprèn a elegir el que convé.** La societat de consum mira que les teves decisions girin entorn de la satisfacció dels teus gustos o inclinacions. Actua

així, perquè quan algú depèn d'aquesta gratificació, és molt fàcil d'enganyar-lo. Així, doncs, estan convençuts que si creen una necessitat que esclavitz les persones, podran aprofitar-se'n fent bons negocis. Tots hem anat, algun cop, a comprar coses que no necessitem, perquè en aquell moment, sota la pressió sorda de la propaganda, ens decidim a comprar moguts per un impuls. Si aquesta manera d'actuar no passés d'aquí, no fóra gaire perjudicial. El problema és que les contínues gratificacions creen un estil, que centra tota la persona entorn de les seves necessitats i li impedeix de sortir d'ella mateixa. A poc a poc es va fent capriciosa i voluble en les seves decisions.

Hem insistit al llarg d'aquest quadern que la crida de Crist t'exigeix sortir de tu mateix. Això també s'esdevé en qualsevol nivell humà: per a viure uns valors, per a comprometre't socialment, per a prestar un servei, o simplement per a mantenir una opció, és fonamental que deixis de conrear un estil gratificant i trobis altres motius més profunds que fonamentin les teves decisions. Motius relacionats amb el significat que atorgues a les coses. El *Quid Prodest* et convida a un nou pas des del «m'agrada» cap al «és convenient». Aquest pas suposa un avenç en la teva capacitat de llibertat. Elegeixes amb bones raons, sabent el benefici que et comporta, i no només regit per impulsos. Si optes per aquest camí, aniràs creant un estil, el d'algú, amo de si mateix, que deliberadament cerca el bé, que té raons per fer les coses i, per això, es manté en les seves decisions amb estabilitat més ferma.

Davant d'alguns comportaments a la comunitat dels Corintis, sant Pau ofereix aquest criteri explícitament, traçant un estil de vida per al cristià: «Tot m'és permès, –diuen alguns–. Sí, però no tot convé. I encara que tot m'és permès, jo no em faré esclau de res» (1Co 6,12).

- Aprèn a elegir allò que edifica. El segon camí proposat per a ampliar la teva llibertat és el d'elegir tot allò que edifica la comunitat. El *Quid Prodest* de nou et convida a saltar des del «em ve de gust» cap al «*construeixo comunitat*». A la mateixa carta, una mica més endavant, sant Pau proposa un altre enunciat breu sobre la llibertat: «Jo que no depenc de ningú, m'he fet esclau de tothom, per guanyar-ne com més millor... M'he acomodat a tothom en tot, per a salvar-ne alguns, a qualsevol preu. I tot ho faig per a la Bona Nova, per poder-hi tenir part» (1 Co 9,19.22-23). Es tracta de vèncer les teves pròpies tendències egoistes

per obrir-te als altres en les seves necessitats concretes. Es poden fer petits assaigs en els àmbits comunitaris que tens al teu abast. Per exemple, a la comunitat, en comptes de «controlar» els canals de la televisió al teu gust, comparteix el programa que agradi als teus germans. Aquesta actitud serà, a llarg termini, més satisfactòria que sortir-te'n sempre amb la teva, perquè té un significat important per a tu. Un altre exemple, a la teva comunitat, fes serveis d'incògnit, de manera que facis una obra bona però sense que ho notin els altres; tindràs així una satisfacció profunda, la que correspon al qui és més lliure. Quan dediques part del teu temps, per exemple, a ensenyar amb paciència els altres, experimentes l'alegria del qui creix per dins. La invitació de Jesús a una llibertat més gran, és ben clara: «No acumuleu riqueses en aquest món, on l'arna i el rovell les fan malbé i on els lladres foraden la paret i roben. Acumuleu-vos, més aviat, riqueses al cel, on ni arna ni rovell no les fan malbé i on els lladres no foraden ni roben. Perquè on hi ha el teu tresor, allí hi haurà també el teu cor» (Mt 6,19-20).

Quan limites així la teva llibertat, encara que sembli paradoxal, aquesta s'amplia, perquè això que convé i que edifica, a tu t'ajuda a créixer i als altres també.

Exercici 5: El que és convenient i edificant

Mirant el teu horari personal (recorda que ja el vas treballar en el primer quadern), fes una doble llista, analitzat una jornada normal de la teva vida quotidiana:

- Indica-hi allò que et convé i el que no et convé.
- Escribeu-hi allò que edifica els altres i el que no els edifica.
- Treu-ne conseqüències. Parla'n amb el teu acompanyant.

8. Pistes per a la *lectio divina*

L' experiència Farga ha d'anar sempre guiada per la litúrgia i l'exercici de la *lectio divina*. T'exigeix escolta interior: «Si avui sentíssiu la seva veu; no enduriu els vostres cors». Per a escoltar la Paraula has d'apaivagar el soroll interior. El P. Sebastián Moore, benedictí, diu: «Per a escoltar el que Déu ens vol comunicar, has de aturar totalment el soroll de la ment». I això és més fàcil del que penses; l'únic que et cal fer és adonar-te que, quan parles amb tu mateix, et converteixes en dos, tu i tu mateix, i això no pot ser veritat; de manera que has de deixar que aquest «tu-a-tu» es redueixi a només tu, i aquí és on rau, i ha estat, Déu des del principi. No ets un ésser dual: l'amor et fa ser u. D'antuvi, et pot sorprendre, però respira a fons un parell de vegades, i digues: «Molt bé, Senyor, aquí em tens. Ara fes tu la feina». Ja veus com la Paraula, acollida en la litúrgia i en la *lectio divina*, et mena a construir la teva identitat.

Diumenge 9 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • Is 42,1-4.6-7 • Ac 10,34-38 • Mt 3,13-17 	Festa del Baptisme del Senyor	És bo complir tot el que Déu vol. Jesús, amb aquest argument convenç Joan perquè gosi batrejar-lo. Quan fas el que Déu vol, experimentes goig i amor. Si no et sents estimat, atreveix-te a fer allò que Déu et diu al cor.
Dilluns 10 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 1,1-6 • Mc 1,14-20 		Jesús, d'antuvi parla, i després crida els primers deixebles perquè el segueixin. La seva paraula poderosa revela possibilitats i té força de mobilització. És capaç de posar-te en camí, de desinstalar-te, de descentralitzar-te.
Dimarts 11 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 2,5-12 • Mc 1,21-28 		Contempla avui l'autoritat de Jesús. Enlluerna amb els seus ensenyaments i mostra el seu poder sobre el mal. Ell en sap més que tu; deixa't instruir. Ell pot més que tu; col·loca't, com més aviat millor, al seu costat. Seràs fort en la teva feblesa.
Dimecres 12 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 2,14-18 • Mc 1,29-39 		Jesús sabia passar de l'acció a l'oració, del treball apostòlic a la trobada amb l'Abbà. Sabia dir «sí» i «no». Distingia prioritats i prenia decisions. Era «capità de la seva ànima». Aprèn d'ell a organitzar-te.
Dijous 13 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 3,7-14 • Mc 1,40-45 		«Commuere's», «estendre la mà» i «tocar»: tres verbs que expressen la manera com Jesús guareix. El leprós va aconseguir la guarició deixant-se mirar, posant-se a l'abast i deixant-se tocar. Com podries fer-ho, tu?
Divendres 14 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 4,1-5.11 • Mc 2,1-12 		Per sortir de la paràlisi de la instal·lació cal gosar deixar-se portar per d'altres, assajar l'imprevisible, superar la tirania de l'opinió social, trobar amb creativitat la forma d'apropar-se a Jesús. Alerta amb la vergonya i els respectes humans!
Dissabte 15 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 4,12-16 • Mc 2,13-17 		Mateu ni s'ho pensa. Sent la crida del Mestre i, no sols el segueix immediatament, sinó que organitza una festa per celebrar-ho. No t'ho pensis gaire, mira't amb Jesús. No tractis d'entendre'l, confia en Ell. Tot es convertirà en una festa.

Diumenge 16 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • Is 49,3.5-6 • 1Co 1,1-3 • Jn 1,29-34 	Diumenge II del temps ordinari (A)	Ets cridat a fer de dit índex de Joan Baptista que assenyali a d'altres on és Jesús, l'Anyell sant. Ets cridat a mirar cap a on t'assenyalen els qui el coneixen bé. De què et serveix dir que ets seguidor de Jesús si no admets de ser-ne, primer, deixeble per a esdevenir-ne, després, testimoni?
Dilluns 17 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 5,1-10 • Mc 2,18-22 	Memòria de sant Antoni Abat *Venerable M. Antònia París (<i>Calendari</i> , pp. 27-32)	Has de posar-te davant de Jesús amb cor senzill i acollidor. No és Ell el qui s'ha d'adaptar a tu. Ets tu el qui has de deixar-lo actuar. El vi nou que et porta no pot ser abocat en els bots vells de les teves manies, dels teus prejudicis, de les teves conveniències, de les teves comoditats, de la teva estretor de mires.
Dimarts 18 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 6,10-20 • Mc 2,23-28 		Per a poder conviure amb d'altres, necessites posar-te d'acord amb ells. Els teus acords es converteixen en lleis que has d'observar. Però per damunt i per sota d'elles, has de situar la persona. Jesús sempre anuncia que Déu és amor. I Déu situa sempre en primer lloc la persona, mai la llei.
Dimecres 19 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 7,1-3.15-17 • Mc 3,1-6 		«Estén la mà». Una mà pot ser paralítica per la mandra, per l'egoisme, per la violència. De què et serveix disposar d'una mà si la tens paralyzada i no et serveix per ajudar, per compartir, per acaronar?
Dijous 20 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 7,25-8,6 • Mc 3,7-12 		Jesús és un potentíssim imant que atreu i n'arrossega molts. Però és insubornable i no es deixa manipular. Cerca Jesús, coneix-lo millor, estima'l amb més ardor, adora'l dient «Tu ets el Fill de Déu». I no el deixis encara que et sentissis decebut!
Divendres 21 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 8,6-13 • Mc 3,13-19 	Memòria de santa Agnès, verge i màrtir	«Per estar-se amb Ell» i «per ser enviats amb poder». Per això va cridar Jesús. Per això continua cridant. Per això et crida a tu. Per això t'està cridant avui. Quantes vegades caldrà repetir que aquesta i no una altra és la clau de la teva vida?
Dissabte 22 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 9,2-3.11-14 • Mc 3,20-21 		Sense menjar i incomprès pels seus. En un evangeli tan curt com el d'avui, pots entendre els durs treballs de l'evangeli, els més durs (la pobresa i el desafecte). Contempla, prega i... no et queixis tant!

Diumenge 23 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • Is 8,23b-9,3 • 1Co 1,10-13.17 • Mt 4,12-23 	Diumenge III del temps ordinari (A)	El començament de la predicació de Jesús és capital: «Convertiu-vos, perquè Déu es disposa a regnar». La proximitat del Regne és el que fa possible el canvi (tan difícil, tan dur). No és seguidor del Senyor el qui no s'hagi convertit. La fe sempre és resultat d'una transformació. Encara que ni el propi subjecte no ho sàpiga explicar.
Dilluns 24 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 9,15.24-28 • Mc 3,22-30 	Memòria de sant Francesc de Sales, bisbe i doctor de l'Església	Una de les estratègies del Maligne és confondre i embolicar: fa creure que allò que és dolent és bo, i viceversa. Per fer el pas des de la mentida a la veritat cal fiar-se de Jesús, deixar-se portar pel seu Esperit. No ets jutge de Jesús. Però pots ser-ne deixeble, si vols.
Dimarts 25 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • Ac 22,3-16 • Mc 16,15-18 	Festa de la conversió de sant Pau (<i>Calendari</i> , pp. 33-38)	Posa't un cop més sota la mirada de Jesús que es passeja per la rotllana i, assenyalant-te amb el dit, et diu: «Tu ets la meva mare i el meu germà. Tu fas la voluntat de Déu». I deixa que es compleixin en tu les seves paraules, com Maria.
Dimecres 26 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 10, 11-18 • Mc 4,1-20 	Memòria dels sants Timoteu i Titus	Les paràboles de Jesús són com la superfície del mar. L'aigua brilla sota el sol, però la mirada no pot endinsar-s'hi. Ell parla a tots, amb paraules senzilles, però aquells que amb les seves vides s'han allunyat d'Ell, no ho entenen.
Dijous 27 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 10,19-25 • Mc 4,21-28 		Ets un afortunat des del teu baptisme. Tens Llum. No vas a les fosques. Treu la Llum a l'exterior: il·lumina les teves relacions. Fica la Llum a dins: il·lumina els teus criteris. De què et serveix tenir llum si l'amagues sota el mesuró de la teva inconsciència o sota el llit dels teus oblitats?
Divendres 28 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 10,32-39 • Mc 4,26-34 	Memòria de sant Tomàs d'Aquino, doctor de l'Església	A la Farga estàs sembrant la «llavor més petita». Qualsevol cosa la pot malmetre. Però té una potència inimaginable. Deixa-la créixer. De què et serveix tenir la llavor de la Paraula si no la sembres en la teva vida, perquè et sembla que no val la pena?
Dissabte 29 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 11,1-2.8-19 • Mc 4,35-40 		Jesús mana l'huracà de la por i les ones del pànic que callin. Els mana fer silenci. Deixa que el mateix Jesús, amb la força de la seva autoritat, mani callar les teves agitacions, les teves ires, els teus ressentiments, les teves malediccions, les teves queixes... Deixa que et comuniqui pau.

Diumenge 30 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • So 2,3; 3,12-13 • 1Co 1,26-31 • Mt 5,1-12a 	Diumenge IV del temps ordinari (A)	Ho saps en teoria: ser pobre i humil, saber plorar, tenir gana i set de justícia, ser de cor misericordiós i net, pacificar... són causa de plenitud i de la perfecta alegria. Però tenen un preu: ser perseguit; i una recompensa: participar de la benaventurança de l'Altíssim. Ho saps i en pots fer vida.
Dilluns 31 de gener	<ul style="list-style-type: none"> • He 11,32-40 • Mc 5,1-20 	Memòria de sant Joan Bosco, pastor	Qui gosarà afirmar que no necessita ser alliberat de la legió de males tendències que experimenta: orgull, sensualitat, ambició, enveja, egoisme, violència, intolerància, avarícia, por? Jesús vol alliberar-te del mal que t'afligeix, si el deixes actuar. De debò, que vols ser salvat? Repeteix sincerament la petició: «Deslliureu-nos de qual-sevol mal».
Dimarts 1 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • He 12,1-4 • Mc 5,21-45 	*Atemptat contra el P. Claret a Holguín (<i>Calendari</i> , pp. 41-46)	Tant Jaire com la dona que patia pèrdues de sang, van acostar-se a Jesús, visiblement o d'amagat. Va ser gràcies a la seva fe que es va realitzar el miracle que desitjats. ¿Quines claus de fe adverteixes en aquests dos personatges? Llegeix atentament el passatge. Descobreix una novetat. Aplica't allò que arribis a entendre.
Dimecres 2 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • Ml 3,1-4 • He 2,14-18 • Lc 2,24-40 	Festa de la Presentació del Senyor	El lema de Simeó bé podria ser: «Viure per veure». Sabia que durant la seva vida arribaria el Messies. Esperar era el seu pa de cada dia, el seu manà per al camí. Quan l'acompanyen allò on hi ha el nen, sent acomplerta la promesa en aquesta petita criatura. L'acceptarà el poble d'Israel? Acceptaran la seva llum, les nacions? L'acceptaràs tu?
Dijous 3 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • He 12,18-19. 21-24 • Mc 6,7-13 		Els Dotze van ser enviats en pobresa, però amb autoritat, sobre els esperits immunds. És l'únic equipatge necessari, l'essencial. Proveeix-te tu també de l'essencial: la facultat de resistir bé el mal i de fer bé el bé. (No hi sobra pas la redundància).
Divendres 4 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • He 13,1-8 • Mc 6,14-29 	*Venerable P. Jaume Claret, cofundador. (<i>Calendari</i> , pp. 47-54)	Herodes és el prototip d'home «anti- <i>Quid Prodest</i> ». Aparentment, sembla fort i poderós; en realitat, però, és molt feble, capriciós i voluble. La mol·lície impossibilita a l'hora de prendre decisions. Acaba aniquilant sempre la veu del profeta que parla de Déu.
Dissabte 5 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • He 13,15-17. 20-21 • Mc 6,30-34 	Memòria de santa Àgata, verge i màrtir	Estar tot sol amb Jesús, en un lloc tranquil per a descansar, és bo. Sentir llàstima per la multitud que camina com ovelles sense pastor també és bo. Compaginar les dues coses encara és el millor. Discernir quan cal optar per la primera o quan per la segona, ho has de discernir tu, tot escoltant el Mestre.

<p>Diumenge 6 de febrer</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Is 58,7-10 • 1Co 2,1-5 • Mt 5,13-16 	<p>Diumenge V del temps ordinari (A) [Sant Pau Miki i companys, màrtirs]</p>	<p>Jesús no diu: «<i>Vosaltres heu de ser sal i llum</i>» sinó «<i>vosaltres sou ja sal i llum</i>». Ets més del que tu mateix et penses. El que no tens, no ho necessites. N'hi ha prou que no l'amaguis sota el drap dels teus complexos, covardies o comoditats. Estàs fet per cremar i il·luminar.</p>
<p>Dilluns 7 de febrer</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 1,1-19 • Mc 6,53-56 		<p>«Els qui tocaven Jesús es posaven bons». Com traduiries tu això de «tocar Jesús»? Recordes alguna «presència de Jesús» el contacte de la qual t'hagi guarit? Com recuperar-la i fer-la efectiva, avui? La proximitat a Jesús et facilita tot procés de guariment. És l'àmbit del <i>Quid Prodest</i>.</p>
<p>Dimarts 8 de febrer</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 1,20-2,4a • Mc 7,1-13 		<p>La maduresa que Jesús vol per a nosaltres, no l'aconseguiem a base de cosmètica, d'aparences, d'exterioritat. No exclou l'extern, sens dubte, perquè l'amor ha de ser integral. Però la seva essència se situa en la conversió del cor; que no és una cosa intimista, sinó transversal, nuclear, capital.</p>
<p>Dimecres 9 de febrer</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 2,4b-9.15.17 • Mc 7,14-23 		<p>Encara que, de vegades, et diguin que el mal prové de fora, cada persona és, en si mateixa, una fàbrica de dolenteria. Per això has d'estar atent al que passa «dintre» teu i que, potser, fa mal als altres i et perjudica a tu mateix. Per a controlar-lo, primer cal que el reconeguis amb humilitat i veritat.</p>
<p>Dijous 10 de febrer</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 2,18-25 • Mc 7,24-30 	<p>Memòria de santa Escolàstica, verge</p>	<p>La dona de l'evangeli pertany a aquell grup que sant Francesc de Sales denominava «de bon conformar». Però, atenció: davant de Jesús no és exigent; però sí perseverant. No és susceptible, però sí confiada. No abandona davant l'aparent negativa, però sí que lluita. És una de les grans dones de l'evangeli.</p>
<p>Divendres 11 de febrer</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 3,1-8 • Mc 7,31-37 	<p>*Aprovació de les nostres Constitucions (<i>Calendari</i>, pp. 55-61)</p>	<p>Ni escolta ni parla. Aquest home era el summum de la incomunicació. Jesús s'haurà d'ocupar a fons en la teràpia: apartar-lo, tocar-lo amb els dits, posar saliva, sospirar mirant al cel i, al final, dir: «Obre't». I, un cop, s'ha esdevingut la guarició, convida a callar. Tot ho fa bé. Deixa'l fer amb tu.</p>
<p>Dissabte 12 de febrer</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 3,9-24 • Mc 8,1-10 		<p>«Quants pans teniu?». Davant de qualsevol problema seriós, Jesús demana la teva generositat i disponibilitat. Encara que sembli el contrari, les solucions passen ordinàriament per les actituds de fons que assumeixen els mitjancers. Quina «quantitat» de tu mateix estàs decidit a posar a les mans de Crist?</p>

Diumenge 13 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • Sir 15,16-21 • 1Co 2,6-10 • Mt 5,17-37 	Diumenge VI del temps ordinari (A)	«Si no sou millors que...». No és una recomanació. És un mandat explícit de Jesús. Seguir-lo suposa introduir-se en una dinàmica de millora, en una tensió de santedat. Aquesta tensió no busca l'exhibicionisme, sinó l'autenticitat de l'amor a Déu i al proïsme. No et conformis amb mediocritats.
Dilluns 14 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 4,1-15.25 • Mc 8,11-13 	Memòria dels sants Ciril i Metodi	Demandar a Jesús senyals evidents és posar-lo a prova, és temptar-lo. Davant de Jesús només hi cap la confiança, donar crèdit a la seva persona. Espera en Ell. Confia en Ell. L'únic senyal és la seva vida, que humilment mires de contemplar per a seguir-lo. Que la teva confiança estigui sempre per damunt i més enllà de les evidències.
Dimarts 15 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 6,5-8; 7,1-5.10 • Mc 8,14-21 		Jesús s'incomoda per la dificultat que tenen els seus deixebles d'entendre les seves paraules, per la seva ceguesa. Tenen al seu davant molts senyals del regne però no acaben de reconèixer la novetat que suposa. Demana a l'Esperit Sant que et doni ulls per a mirar i veure-hi, per a escoltar i entendre.
Dimecres 16 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 8,6-13.20-22 • Mc 8,22-26 		La guarició del cec és prototípica. Cec és algú que ho veu tot fosc, –podria ser el pessimista-; o el qui no s'adona d'allò que té al davant, –pot ser l'inconscient–. Jesús, amb una estranya unció, li permet anar recuperant progressivament la visió. Demana avui a Jesús llum i esperança; el guariment de la ceguesa.
Dijous 17 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 9,1-13 • Mc 8,27-33 		No és fàcil confessar Jesús davant d'una circumstància de prova o de dificultat. És una temptació voler seguir Crist sense creu. Però la creu no és el terme final de res. De què et serveix suportar les asprors del seguiment si no t'ajuden a passar a l'experiència de resurrecció? Repeteix-li: «Crec en tu, Jesús crucificat i... ressuscitat».
Divendres 18 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 11,1-9 • Mc 8,34-39 		Avui es proclama l'evangeli del <i>Quid Prodest</i> . Estàs vivint una experiència entorn d'aquest eix. Demana amb totes les teves forces i, sense cansar-te, que la pregunta «de què em serveix...?» sigui una palanca que et faci fer el salt i moure't en la direcció de Crist, sense desviar ni aturar aquest camí de vida.
Dissabte 19 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • He 11,1-7 • Mc 9,1-12 		Amb un esclat de llum, Jesús manifesta qui és Ell, quin sentit té la seva vida, la seva mort i la seva resurrecció. Des de l'altura de la teva oració, deixa que ressoni en el teu cor la veu de Déu: «Aquest és el meu fill estimat, escolteu-lo». Mira'l, escolta'l... no t'adormis!

Diumenge 20 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • Lv 19,1-2.17-18 • 1Co 3,16-23 • Mt 5,38-48 	Diumenge VII del temps ordinari (A)	Podràs estar d'acord amb Jesús o no. Però no gosis considerar-lo un teòric ingenu. L'única forma de construir la pau en la convivència és estimar encara que dolgui. El P. Claret el traduïa amb les seves paraules: «Estimar és fer i sofrir». El pitjor per a l'amor és reduir-lo a romanticisme.
Dilluns 21 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • Sir 1,1-10 • Mc 9,13-28 		«Tot és possible per al qui té fe». Absolutament tot. Les més profundes i violentes arrels del mal poden ser desactivades amb el poder de la fe. Una fe que es revesteixi de confiança, de paciència, de tenacitat, d'humilitat, d'obediència. No et consideris mai com a irrecuperable.
Dimarts 22 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • 1Pe 5,1-4 • Mt 16,13-19 	Festa de la Catedral de sant Pere	La comunitat de Jesús, l'Església, la teva pròpia comunitat, es construeix amb les pedres vives de la fe, de coneixement intern de Crist. Aquesta fe és revelació del Pare. De què ens serveixen les nostres comunitats si no compten amb creients? De què ens serveixen els nostres grups humans sense testimonis que els sostinguin?
Dimecres 23 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • Sir 4,12-22 • Mc 9,37-39 	Memòria de sant Policarp, bisbe i màrtir	A la moral distingim allò que és bo, el que és dolent i el que és indiferent. En els deixebles no és així: o estàs a favor d'Ell o vas en contra d'Ell. No hi ha neutralitat. Bàsicament es tracta d'estar amb Ell fent el bé –encara que no sàpigues per a qui ho fas– i no impedir a ningú de fer-ho –encara que no sigui dels «nostres»–.
Dijous 24 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • Sir 5,1-10 • Mc 9,40-49 	*P. Nicolás García, Superior General (<i>Calendari</i> , pp. 63-69)	De què et serveix presumir de llibertat o de saviesa si amb això en fas caure d'altres o els apartes de Jesús? De què et val tenir mans o peus o gaudir de bona visió... si amb ells no beneficies ningú o et perjudiques tu mateix? Com arribaràs a evitar el lloc on el foc no s'apaga?
Divendres 25 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • Sir 6,5-17 • Mc 10,1-12 	*Beatificació del P. Fundador (<i>Calendari</i> , pp. 71-76)	La fidelitat deu ser de les coses més difícils d'assolir. La Bíblia ens mostra constantment que una persona, per les seves soles forces, és incapaç de mantenir-se fidel. Per a ser-ho, Déu ha de canviar-li el cor i donar-li un cor de carn. Això val per a tot allò que és humà, per a tot allò que exigeix amor net.
Dissabte 26 de febrer	<ul style="list-style-type: none"> • Sir 17,1-13 • Mc 10,13-16 		Fer-se nen és essencial per a créixer en el Regne. Però no idealitzis la infantesa. Jesús la proposa amb saviesa. Ell sap que la infantesa és el temps més propici per als grans aprenentatges. El va viure ell en la seva vida. Ho corroboren avui els antropòlegs i pedagogs. Infantesa i aprenentatge són, en aquest sentit, sinònims.

Diumenge 27 de febrer	Is 49,14-15 1Co 4,1-5 Mt 6,24-34	Diumenge VIII del temps ordinari (A)	L'evangeli d'aquest diumenge és una preciosa invitació a la confiança i a l'abandonament en Déu: De què et serveix neguitejar-te si és Déu qui et porta a les seves mans? De què et serveix aclaparar-te si és Ell el teu guardià i la teva providència? De què et serveix no posar-lo a Ell en el centre del teu cor si ja saps que tots els altres et fallaran?
Dilluns 28 de febrer	• Sir 17,20-28 • Mc 10,17-27		De què et serveix ser ric si entristeixes Jesús? Què en treus de ser bo i complidor, si no ets disponible? De què et val posar-te davant del Mestre si no estàs disposat a obeir-lo? De què et serveix no arribar fins al fons? A la fi, no arriscar res és el pitjor risc en el qual et pots col·locar.
Dimarts 1 de març	• Sir 35,1-15 • Mc 10,28-31		Què havia deixat Pere per seguir Jesús? Una barca vella de pescador! D'altres han fet renúncies molt més importants! Allò que és important no és «allò» que es deixa per Crist, sinó «amb quin esperit» es fa. No t'estarà demanant Jesús que deixis una cosa petiteta... que no et deixa avançar?
Dimecres 2 de març	• Sir 36, 1-2a.5-6.13-19 • Mc 10,32-45	*P. Martí Alsina, Superior General (<i>Calendari</i> , pp. 79-84)	Ets capaç de beure el calze que Jesús va haver de beure? Ets capaç avui de tornar a dir a Jesús que, malgrat tot, vols acompanyar-lo fins a Jerusalem? Ets capaç de dir-ho sense comparar la teva sort amb la dels altres? Ets capaç de fer-ho posant-te a servir amb obres i en humilitat?
Dijous 3 de març	• Sir 45,15-26 • Mc 10,46-52		Parlar en veu molt forta, indica poca educació i, a més, provoca queixes de part dels altres. Fer-ho davant de Jesús, que passa, és una forma magistral de pregar. Expressa consciència del seu pas, expressió de la pròpia indignació, tenacitat, llibertat davant les pressions externes... i Jesús acaba commovent-se i actuant.
Divendres 4 de març	• Sir 44,1-9.12 • Mc 11,21-26		És impressionant veure com Jesús maleeix una figuera. No tenia res més que aparença: fullatge sense fruit. Esgarrifa pensar el menyspreu de Jesús davant d'una religiositat de perfumeria: teatre i costum sense autenticitat; vanitat sense solidaritat; sentimentalisme sense conversió del cor.
Dissabte 5 de març	• Sir 51,17-27 • Mc 11,27-33		No jutgis mai Jesús. Ni vulguis, menys encara, exigir-li explicacions o proves. Si ho fessis, li posaries una trampa. O te'n fies o no. Tremola davant la possibilitat que alguna vegada Jesús arribi a ser insignificant per a tu. Digues-li a Jesús: «De vegades, no t'entenc; però t'accepto com ets. Accepta'm com sóc. Si us plau, Senyor».

Diumenge 6 de març	<ul style="list-style-type: none"> • Dt 11,18.26-28 • Rm 3,21-25a.28 • Mt 7,21-27 	Diumenge IX del temps ordinari (A)	<p>No es tracta de «dir» sinó de «fer». L'evangeli és per viure'l, no simplement per aprendre'l de memòria. De què et serveix tenir tants títols o ser molt resador, si no et fas càrrec del que Déu t'està demanant, a través d'aquestes necessitats i urgències que tens ben a prop teu?</p>
Dilluns 7 de març	<ul style="list-style-type: none"> • Tb 1,1a-2; 2,1-9 • Mc 12,1-12 	Memòria de les santes Felicitat i Perpètua, màrtirs	<p>Aquesta paràbola que recorda avui la litúrgia, es verificaria molt aviat en la vida de Jesús. Ell ho sabia. Els seus oients també ho van entendre. No despatxis Jesús amb les mans buides, dient-li que no és ningú per a ficar-se en la teva vida... de què et serveix blindar-te davant d'Ell si al final hauràs de donar-li comptes del que és seu?</p>
Dimarts 8 de març	<ul style="list-style-type: none"> • Tb 2,10-23 • Mc 12,13-17 		<p>Jesús és un mestre en dialèctica. Ningú no pot contradir la claredat dels seus arguments. Ni tan sols amb les trampes més fines i retòriques. Tampoc tu no pots fer-ho. Ni l'ataquis ni et defensis. Simplement escolta'l: A Déu cal tornar-li el que és seu. En concret, el teu cor.</p>

9. Per a la reunió comunitària

1. MOTIVACIÓ INICIAL

Després d'una **breu oració**, (vgr: *Directori Espiritual* n. 137) el qui condueix la reunió comunitària, motiva a l'escolta i a la participació. Convé que hi hagi un bon clima abans d'entrar en matèria.. Suggerim de fer a l'inici, si cal, un senzill exercici de relaxació:

- Es fa un **silenci** prolongat (un o dos minuts), convidant a tancar els ulls i a respirar pausadament en una posició corporal adequada, evitant tensions.
- En silenci, es convida que cada u demani a Déu amb les seves paraules que sigui Ell el qui guii aquesta trobada, que elimini recels, desconfiances, timideses, que ens faci senzills i transparents.
- Seguint en silenci, **cada u demana breument pels seus germans de comunitat**. Que sigui Déu el qui dirigeixi llurs vides.

2. TEMES PER AL DIÀLEG FRATERN

Es comença amb una breu **posada en comú sobre el treball realitzat** amb aquest tercer Quadern de *Quid Prodest*. El diàleg pot centrar-se a comentar dos punts:

- Quins **descobriments** m'ha reportat el meu treball personal de Farga en aquest temps?
- Quins són els meus **sentiments dominants** ara?

L'animador ha de procurar que el to de la posada en comú sigui positiu, per a edificar, per a motivar-nos i edificar-nos mútuament.

3. CONCLUSIÓ

Es conclou amb l'oració n. 139 del *Directori Espiritual*.

10. Pistes per l'acompanyament

- **Comptes ja amb un acompanyant en el teu itinerari espiritual?** T'hi jugues molt, en això. Diu Joan de la Creu: «L'ànima sola, sense un mestre que tingui virtut, és com el carbó encès que està sol: abans s'anirà refredant que encenent». No es tracta de buscar algú que assumeixi les teves responsabilitats. Les teves decisions les has de prendre tu, amb el degut discerniment. Però és important comptar amb algú que, des de la seva preparació i la seva experiència, il·lumini el teu camí, sobretot en els trams difícils, que poden aparèixer en qualsevol moment. Estar-te sol és un perill: «Ai d'aquell que cau estant sol» (Coh 4,10).
- **Les disposicions que has de procurar per ser acompanyat** en el teu itinerari espiritual són *la confiança, la transparència, la humilitat, la disponibilitat*. Has de ser molt conscient de la importància d'aquesta ajuda si no vols abandonar-la ben aviat. No oblidis mai que el principal responsable en aquesta tasca ets tu mateix. Recorda les

expressives paraules de sant Gregori de Nissa: «Som, en certa manera, pares de nosaltres mateixos quan, per la bona disposició del nostre esperit i pel nostre lliure albir, ens formem nosaltres mateixos, ens engendrem i ens infantem».

- **No n'hi ha prou amb el confessor, que escolta les teves faltes**, et diu una paraula sobre el que ha escoltat i pronuncia sobre teu la fórmula de l'absolució. L'acompanyant realitza una missió diferent, encara que també és possible que ambdues funcions coincideixin en la mateixa persona. Rebutja assenyadament allò de «qualsevol serveix», o «no n'hi ha cap que valgui» o «esperem a veure què passa».
- **Un qualsevol no pot acompanyar-te espiritualment, però tampoc no caiguis en el perfeccionisme** de demanar un acompanyant ideal que no existeix més que en la teva imaginació. L'experiència diu que, en aquest punt, deixar-ho per a

demà és deixar-ho per a un altre any, i deixar-ho per a un altre any és deixar-ho per sempre. De com Claret es relacionava amb el seu director espiritual, en tenim referències molt concretes. El c. VI de Continuació de l'Autobiografia, es titula «Compte del meu esperit al meu Director espiritual a la fi de l'any 1862». El *Quid Prodest* representa una oportunitat extraordinària perquè reprenguis seriosament aquest mena de decisions.

- **En aquests dos primers mesos del Temps ordinar, és bo de tenir aviat una entrevista**, preparada i tranquil·la, per a exposar a l'acompanyant espiritual algun d'aquests temes trets del treball que se't va proposant:

- La teva situació personal actual i l'objectiu que prevegis per a aquest breu temps.
- La pràctica personal de la *lectio divina* (ritme, dificultats, llums, etc.).
- La teva actual consciència vocacional (estabilitat, motivacions, temptacions, llibertat, etc.).
- Les teves ferides, psicològiques i espirituals, encara obertes (reconèixer-les, expressar-les, discernir en comú el seu tractament).
- Com i quan podem continuar aquesta senzilla comunicació dins de la primera etapa d'aquest temps litúrgic (alguns mantenen una comunicació breu cada 10-15 dies valent-se, potser, del correu electrònic).

11. Per aprofundir

ANNEX I: EL CREIXEMENT COMENÇA ON ACABA L'ACUSACIÓ (John Powell, SJ)

El pas definitiu cap a la maduresa humana consisteix a assumir la plena responsabilitat sobre totes les nostres accions, incloent-hi les nostres respostes emocionals i de comportament davant totes les situacions de la vida. Tanmateix, la tendència a donar la culpa de les nostres reaccions a d'altres persones o coses, és tan antiga com la raça humana. Molts hem crescut com a acusadors i hem defensat el nostre comportament més inacceptable: «Tu vas fer que passés»; «Em vas fer el mateix a mi»; «Només t'estic fent tastar una mica de la teva pròpia medicina»... Hem après a justificar els nostres fracassos, pretextant que no disposàvem dels materials adequats per a treballar, o fins i tot adduint que «les nostres estrelles no estaven ben alineades, i la lluna

no es trobava en la fase adequada». El que és veritablement trist, és que els qui es disculpen, no estan en contacte amb la realitat i, com a resultat, no arriben a conèixer-se a si mateixos, no maduren ni creixen. Es tracta d'una realitat de la vida: **el creixement comença on acaba l'acusació**.

El contrari d'aquesta tendència a culpabilitzar, és acceptar la plena responsabilitat sobre les nostres vides, assumir els nostres actes, no repartir culpes. Les persones que assumeixen els seus actes saben que hi ha alguna cosa en elles que explica les seves respostes emocionals i de comportament davant de la vida. I és evident que aquest és el pas definitiu cap a la maduresa humana. La responsabilitat garanteix el nostre creixement.

ANNEX II: AJUDA'M A SER COM SÓC (Mahatma Gandhi)

Ajuda'm a ser com sóc.
Ajuda'm a dir la veritat
davant dels forts
i a no dir mentides
per guanyar-me l'aplaudiment dels febles.
Si em dones fortuna, no em treguis la raó.
Si em dones èxit, no em treguis la humilitat.
Si em dones humilitat, no em treguis la dignitat.
Ajuda'm sempre a veure l'altra cara de la medalla,
no em deixis inculpar de traïció els altres,
perquè no pensen com jo.
Ensenya'm a estimar la gent com a mi mateix,

i a no jutjar-me com als altres.
No em deixis caure en l'orgull si triomfo.
Ensenya'm que perdonar és un signe de grandesa
i que la revenja és un senyal de baixesa.
Si em treus l'èxit,
deixa'm forces per aprendre del fracàs.
Si jo ofengués la gent,
dóna'm força per a disculpar-me.
I si la gent m'ofèn,
dóna'm valor per a perdonar.
Senyor... si jo m'oblido de tu,
tu mai no t'oblidis de mi!

El primer dia que vaig veure Tommy, tant els meus ulls com la meva ment, van fer un salt. Era la primera vegada que jo veia un noi amb els cabells tan llargs. La meva ment sap molt bé que el que compta no és el que un porta sobre el cap, sinó el que hi ha dintre. I tot seguit vaig situar Tommy en la «E» d'estrany... molt estrany.

Tommy va resultar ser l'«ateu oficial» del meu curs de Teologia de la Fe. Constantment objectava o somreia burleta davant la possibilitat d'un Déu Pare incondicionalment amorós. Vam mantenir una relativa pau durant un semestre, encara que reconec que, de vegades, molestava de debò. Cap al final de curs em va preguntar, en un to lleugerament cínic: «Creu vostè que algun dia trobaré Déu?». «No», li vaig dir molt emfàticament. «Vaja...! —em va respondre—. Em pensava que aquest era el producte que vostè promovia». Llavors li vaig dir: «Tommy! No crec que tu el trobis mai, però estic absolutament segur que Ell et trobarà a tu!». Va arronsar les espatlles i es va allunyar de la meva classe i de la meva vida (temporalment). Em vaig sentir un xic decebut sospitant que ell no hagués captat el fons de la meva expressió: «Ell et trobarà a tu!». Almenys jo pensava que la frase tenia la seva gràcia.

Posteriorment vaig sentir dir que Tom s'havia llicenciat. Després em va arribar una trista notícia: Tommy patia un càncer terminal. Abans que jo pogués trobar-lo, em va venir a veure ell. El seu cos estava molt deteriorat, però els seus ulls eren brillants, i la seva veu era ferma, per primera vegada. «Tommy, he pensat sovint en tu. M'han dit que estàs malalt», li vaig engegar.

—Sí, molt malalt. Tinc càncer en ambdós pulmons. És qüestió de setmanes.

—En pots parlar, d'això, Tom?

—És clar. Què li agradaria saber?

—Què se sent quan un s'està morint amb només vint-i-quatre anys?

—Bé..., podria ser pitjor...

—De quina manera?

—Doncs, com tenir cinquanta anys i no tenir valors o ideals; com tenir cinquanta anys i pensar que l'alcohol, les dones i els diners són les coses veritablement importants de la vida.

Vaig començar a fullejar la «E» del meu arxivador mental, on havia arxivat Tom com a estrany. (Reconec que totes les persones que miro de rebutjar classificant-les, Déu me les fa tornar a la meva vida per a educar-me).

—Però, pel que realment l'he vingut a veure —em va dir Tom— és per una cosa que em va dir vostè l'últim dia de classe.— (Se'n recordava!).

I va prosseguir:

—Jo li vaig preguntar si pensava que algun dia trobaria Déu, i vostè em va dir: «No!», cosa que em va sorprendre. Llavors, va afegir: «Però ell et trobarà a tu». Això em va fer pensar molt, malgrat que la meva recerca de Déu

no era gaire intensa, en aquella època. Però quan els metges em van extirpar un bony a l'engonal i em van dir que era maligne, llavors em vaig posar seriosament a buscar Déu. I quan el mal es va estendre als meus òrgans vitals, vaig començar realment a clavar cops de puny a les portes de bronze del cel. Però Déu no va sortir. De fet, no va passar res. ¿Ha intentat vostè alguna vegada cercar alguna cosa durant molt de temps, amb gran esforç i sense cap èxit? Un es queda psicològicament tip d'intentar-ho. I, llavors, abandona. Bé, doncs, un bon dia em vaig despertar i, en lloc de fer unes quantes apel·lacions banals a un Déu, que podia o no ser allí, simplement hi vaig renunciar. Vaig decidir que realment no em preocupava... ni Déu, ni l'esdevenidor, ni res que guardés alguna relació amb això. Vaig decidir d'emprar el temps que em quedava, fent alguna cosa una mica més profitosa. Vaig pensar en vostè i en la seva classe, i vaig recordar una cosa que vostè ens havia dit: «La tristesa essencial és passar per la vida sense estimar. Però seria igualment trist passar per la vida i deixar aquest món sense haver dit mai a les persones que apreciem, que les estimem».

»De manera que vaig començar pel qui era més difícil: el meu pare. Estava llegint el diari quan vaig acostar-m'hi. «Pare...».

«Sí, què?» —va preguntar sense deixar de llegir el diari. «Pare, m'agradaria parlar amb tu». «Bé, doncs, parla».

«Vull dir que és tracta d'una cosa molt important». El diari va baixar uns dos centímetres. «De què es tracta?».

«Pare, t'estimo. Només volia que ho sabessis».

Tom em va somriure i va dir, amb evident satisfacció, com si sentís un goig càlid i secret en el seu interior:

—El diari va caure a terra. Llavors el meu pare va fer dues coses que jo no recordava haver-les-hi vist fer mai: va plorar i em va abraçar. Vam estar parlant tota la nit, per més que ell havia d'anar a treballar l'endemà. Que bé que em vaig sentir jo trobant-me a prop del meu pare, en veure les seves llàgrimes, en sentir la seva abraçada, en sentir-li a dir que m'estimava...

»Va resultar més fàcil amb la meva mare i el meu germà petit. Van plorar amb mi, també, i ens abraçarem i vam començar a dir-nos coses veritablement agradables. Vam parlar de coses que havíem mantingut en secret durant molts anys. Només m'entristia una cosa: haver esperat tant. Allí em trobava jo, a punt de morir, i tanmateix havia començat a obrir-me a totes les persones a les quals havia restat tancat.

»Llavors, un dia vaig fer mitja volta, i Déu era allí. No em va venir a trobar quan li ho vaig demanar. Suposo que jo era una mena de domador com els del circ: «Vinga, salta. Au, et dono tres dies... tres setmanes». Pel que sembla, Déu fa les coses a la seva manera i al seu temps. Però l'important és que era allí. Em va trobar. Vostè tenia raó. Em va trobar, fins i tot, quan jo ja havia deixat de buscar-lo.

ANNEX IV: AMB UNA MOTXILLA I EL COR ABRUSAT (Carlos Enrique Sánchez Miranda cmf)

Hola, sóc en Carlos Sánchez Miranda; vull compartir amb vosaltres la meua història vocacional. Visc al Perú, tinc 33 anys d'edat, 13 de missioner claretià i 8 de sacerdot. Sóc feliç d'haver estat cridat i espero que aquest compartir les nostres històries, ens animarà en la resposta de cada dia.

Un Amic que s'acosta

Jo vaig néixer a Chepén, un poble del nord del Perú; on vaig créixer amb les meves germanes en un ambient familiar treballador i alegre. Els meus pares ens portaven cada diumenge a Missa i jo, des dels set anys, ajudava el P. Fernando Rojas fent d'escolanet. Em cridava l'atenció de veure'l pregar davant del Sagrari, abans de cada Missa. Un dia li vaig preguntar per què es quedava tant de temps allí, i em va dir que li agradava la companyia del seu millor Amic. Jo vaig quedar impressionat i amb ganes d'experimentar allò mateix.

Una altra experiència clau en la meua infantesa, fou la de veure com els altres escolans combregaven i jo no. Un dia li vaig preguntar al Pare per què no podia jo combregar, i em va dir que, perquè no estava batejat. Em va explicar en què consistia aquest sagrament i la importància de rebre Jesús en l'Eucaristia. Després d'algunes setmanes de catequesi vaig anar a parlar amb els meus pares i, amb els meus només deu anys d'edat, els vaig dir que havia decidit batejar-me. Malgrat la seva resistència, perquè esperaven que els meus padrins vinguessin de lluny, un 29 de novembre de 1982 vaig rebre aquests dos sagraments; crec que aquest dia va ser la culminació d'una etapa marcada per l'alegria d'haver descobert l'amistat de Jesús i el gran desig de ser sacerdot com aquell que m'havia ajudat a descobrir la proximitat de Jesús.

Un Amic que s'amaga, però roman molt a prop

En recerca d'una millor educació, als dotze anys, em vaig traslladar a Trujillo per a estudiar en el Col·legi claretià. Els dos anys de permanència en aquesta ciutat van ser difícils, per a la meua vida d'adolescent, perquè sentia el dolor de la separació de la meua família i dels meus amics, però alhora també van ser feliços perquè vaig experimentar l'acolliment de part dels meus oncles i l'obertura a nous amics. Enmig de totes aquestes feines i recerques, ja no participava de l'Eucaristia amb la mateixa freqüència d'abans, és més, la missa se'm va convertir en una obligació controlada pel col·legi. De mica en mica em vaig oblidar de la meua intenció de ser sacerdot, i van sorgir altres somnis i projectes. Malgrat la desgana espiritual i la rebel·lia, no vaig deixar de comptar amb l'amistat de Jesús, que m'enfortia i animava sense que jo me n'adonés.

Un Senyor que sedueix i crida

Quan jo tenia 14 anys, els meus pares van anar a viure a Lima. Jo m'hi vaig traslladar per fer, en aquell Col·legi

claretià, el tercer any de secundària. El primer any va ser difícil perquè, com a família, vam haver d'adaptar-nos a una ciutat més gran i diferent. La meua experiència de Déu continuava refredant-se, encara que no deixava de costat l'Eucaristia dominical que, moltes vegades, havia de buscar lluny de casa meua.

L'any següent, les coses van canviar molt. El P. Sigifredo López, encarregat de la pastoral al Col·legi, va convidar alguns alumnes perquè l'ajudessin en jornades dedicades als nens. Vaig respondre a aquesta invitació, sense ser conscient que seria l'inici d'una nova etapa en la meua vida. Em va agradar tant el que vam fer en aquella primera jornada, que des de llavors, diumenge rere diumenge, dedicava totes les meves forces i ganes a aquestes tasques.

Com a adolescent, vivia dedicat a la meua família, als meus amics i amigues de barri, als estudis i a l'apostolat en el Col·legi. A poc a poc, aquest apostolat va anar omplint el meu cor, i a través de l'esmentada dedicació, vaig anar recuperant, en l'oració, la frescor de la meua amistat amb Jesús i es va anar revifant la flama del desig de ser sacerdot. Però aquest desig era diferent del de la meua infantesa, perquè ara volia ser sacerdot missioner. Record que un dia, el P. Victorio Robles em va regalar l'Autobiografia del P. Claret. La vaig «devorar» en un parell de dies. Em va impressionar tant, que, als meus 16 anys, em preguntava què podria fer per a dedicar-me com Claret a fer conèixer i estimar Déu.

Una resposta que compromet tota la vida

Sense adonar-me'n, en finalitzar el col·legi em trobava en una cruïlla: o dedicar-me als projectes somiats amb els meus pares de cara al futur o fer-li cas a aquest foc que brollava del meu interior en contacte amb Déu i l'apostolat. Per sort, no van manca claretians que es van mostrar propers, i em van ajudar a discernir la voluntat de Déu, i em van animar a respondre-hi amb valentia i de bon grat. Va ser un temps intens i decisiu. Un dia, 3 de gener de 1989, amb una motxilla, i el cor encès d'un foc que volia abusar al món sencer, vaig ingressar al postulatat de Magdalena del Mar.

Aquesta resposta il·lusionada i plena d'expectatives, amb el pas dels anys va guanyar més solidesa. Els estudis, l'oració, l'apostolat, la fraternitat... em van ajudar a madurar-la. El contacte amb la realitat de la nostra gent necessitada, la va desafiar i la va omplir d'inquietuds. Les dificultats i les caigudes no la van apagar; al contrari, la van fer més humana, més confiada, i la van encendre més en l'amor fidel i gratuït de Déu. Estic agraït per aquest amor i vull que tota la meua vida, amb les seves riqueses i els seus límits, estigui del tot compromesa en el seguiment de Jesús missioner amb els meus germans, a l'estil de Claret.

índex

1. Partint de la vida	3
2. Temps litúrgic: Per annum	5
3. La meva identitat: «Tu ets el meu fill estimat»	6
Exercici 1: Doble personalitat?	7
Exercici 2: Ets fruit de l'amor	8
4. La meva vocació: «crida i primer amor»	9
Exercici 3: Frases vocacionals	10
5. Aprendre de nou a viure com a fill, no com a esclau	10
6. Ferides en el camí i la seva guarició	13
Exercici 4: Tres ferides	15
7. Llibertat i dependència	15
Exercici 5: El que és convenient i edificant	16
8. Pistes per a la <i>lectio divina</i>	17
9. Per a la reunió comunitària	27
10. Pistes per l'acompanyament	27
11. Per aprofundir	28
ANNEX I: El creixement comença on acaba l'acusació (John Powell, SJ)	28
ANNEX II: Ajuda'm a ser com sóc (Mahatma Gandhi)	28
ANNEX III: La història de Tommy	29
ANNEX IV: Amb una motxilla i el cor abrusat (Carlos Enrique Sánchez Miranda cmf)	30

La Farga en la vida cotidiana

Quid Prodest - 2011